

דוד אנב

1. עתים אני שונא לאסוציאציה. פשוט, שר
 בא בנפש. דרך משל, שמועה טובה מתקשרת בלבי
 ורוחי טובה עלי ופתאום זוחלת. מקרן-הזוית הסמויה
 שלה אינו אסוציאציה זעירה, ששיעורה פחות משל
 גנניר של שומשוב, ומיד אותה השמועה הטובה נע-
 ברת ומשחירה לעיני כשוליקדירה ורוחי נעשית
 ענומה, חמוצה, ממש טעונה. מעט המלה.

"בתערוכת-הספר העברי בתל-אביב הוצנו לראות
 שש מאות וחמשים ספר עברי, מהם ששים
 ושלשה ספרים מקוריים בספרות היפה, מהם
 ספרים ברפואה, במשפט, בנגינה וכו' יצאו לאור
 במשך שנה אחת, במשך השנה שעברה. יש, אפוא,
 מקום לאמירה מעודדת ולקורטוב הנאה. שכן, הנענו
 למדרגה, שארץ-זו מוציאה כמעט שני ספרים
 עבריים ליום. כל ספר והוכרת נמכרו במאות וגם
 באלפי טופלסים. יש, אפוא, קורא עברי ויש קונה —
 ידאי למקרא" (יציב, "מברכת-השנה", מוסף קי"א).
 כאמת, מדרגה.

לשמע הדברים האלה החלטתי לשמוח קצת. נתי
 אחרו לי שמות: "שטיבל", "מצפה", "דביר", "תרבות",
 "אמנות", "חברה" ועוד, שמות הספרים שבמקור
 ושבתרגום ואף העליתי לפני את הניר הטוב, הכריכה
 הטובה, הדפוס הנחיר שמצוינים בהם הספרים ברובם
 דרובם ובאחרונה העליתי לפני את העובדא, כי הספר
 העברי נעשה פרקמטיה, שמבחינה עם-קית כדאי
 לטפל בה, ושוב אין אותו ספר תלוי בחוט של חן
 וחסד שנמשך דרך "אהיאסר" עד לדיפוזיטים של א.
 י. שטיבל.

אך פתאום זחלה מקרן-הזוית הסמויה שלה אסור
 ציאציה פעומה. לפני ימים מספר מונחים היו על
 שולחני ארבעת הכרכים הראשונים של כל כתבי
 פרישמן שבהוצאה החדשה; בהוצאת-אלמנתו. הר-
 צאה יפה, דפוס נהיר, ניר משובת, כריכה טובה —
 תשורה נאה. אך מסופם של שני כרכים פיזו לקרא-
 תי טורים ארוכים של שמות ומעליהם כתובת:
 "רשימה של החותמים על כל כתבי דוד פרישמן".
 והחותמים הם באוטמה, דנבר, ויניפג, טורונטה, לוס
 אנג'לוס, מונטריאל, ניריורק וכדומה. לא מבין הקור-
 אים הכולעים שני ספרים עבריים חדשים יופיעו.

כן, שש מאות וחמשים ספר עברי-במקרא ותור-
 גום, מדע ושירה וביליטריסטיקה וקהל-קוראים ופרי-
 נסה למו"לים, טובנים, מוכרי-ספרים וכו' — (נכתב
 על כך פעם בקצת פירוט ב"דבר") — והוצאה חדשה
 של כתבי-פרישמן נזקקת לתוספת של "ואלה הנכירים
 הפרענומער-אנטין שהננם השי"ת בשכל טוב ונדבם
 לבם וכו' להעלות על מבחי-הדפוס זה ההיבור וכו'".

ההומור שלי נתקלקל. בהחלט.